

SOCIETAT

Un huracà de violència a la Patum: vint anys de l'assassinat de l'Isanta

VilaWeb ha reconstruït la nit tràgica de Patum del 2005, que va acabar amb un mort, tres intents d'homicidi i dotze ferits, però també la polèmica intensa pel paper dels Mossos d'Esquadra

Jordi Isanta: “Va ser violència gratuïta; n'apallissaven un, i després el següent”

Mural d'homenatge que l'artista Roc Black Block ha pintat al costat del nou espai de les Barraques de Patum Josep Maria Isanta

28.05.2025 - 08:00 | Actualització: 28.05.2025 - 10:29

El novembre del 2005, a París, la UNESCO va distingir la **Patum de Berga** dins el catàleg del Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat. Feia anys que hi anaven al darrere, i la proclamació va

anar seguida d'una gran celebració, amb la interpretació del ball de l'Àliga a la plaça de Sant Pere i la sortida del tabal pels carrers de Berga. Un esclat d'alegria que contrastava amb la darrera Patum celebrada, tacada de sang per l'assassinat d'un jove berguedà, **Josep Maria Isanta**. D'aquella trista nit, n'han fet vint anys aquesta matinada.

Ads by FatChilli

A partir de les converses amb un grapat de joves que aquella nit eren a Berga, els fets provats judicialment i el minutatge policíac que es va fer públic, VilaWeb ha reconstruït com van succeir uns fets que van fer estremir Catalunya sencera. En una època que els atacs neonazis a minories, grups d'esquerres i independentistes no quedaven tan lluny, la gratuïtat d'aquella horda heterogènia i aparentment despolititzada no s'entenia. Què buscaven? Per què una vintena de joves, alguns amb navalles i punys americans, van sortir a

buscar brega d'una manera tan grotescament organitzada sense cap provocació prèvia? Quan van sortir de casa, ja pensaven que matarien o va ser cosa de la incandescència del moment? L'episodi tràgic va donar pas a un esclat d'indignació per la resposta lenta dels Mossos d'Esquadra, que aquella nit no hi tenien una patrulla destinada com altres vegades, i el debat públic es va enverinar per una confrontació entre el paper de la policia i els veïns independentistes i anarquistes que organitzaven la festa. Per aquells fets, es van condemnar **nou majors d'edat** a penes de presó entre 43 anys i 25, i **set menors**, a un internament en règim tancat entre 3 anys i 7. Els mossos encara van detenir un altre menor, però tenia menys de 14 anys i es va deslliurar de retre comptes amb la justícia. Malgrat les penes exemplars per als coautors de la mort d'Isanta i els **intents d'assassinat a tres nois més**, els condemnats ja han complert condemna o han pogut sortir de la presó gràcies a permisos penitenciaris.

La batalla campal es va dissoldre pocs minuts abans de la una de la matinada amb l'arribada de les patrulles dels Mossos d'Esquadra, però la nit havia començat a tòrcer-se hores abans, a quarts d'onze de la nit. Divendres de Patum sol ser el dia de menys intensitat, entre les cercaviles amb salts de Patum i Tirabols de dimecres i dissabte i la Patum de lluïment i la Patum completa de dijous i diumenge, és quan s'hi fa la Patum infantil. De feia

ÀUDIO

TERTÚLIA
PROSCRITA

PARAULÒGIC

VilaWeb

Cerca

Inicia sessió

Vull fer-me'n subscriptor

Text

Arnau
Lleonart i
Fernàndez

omplien aquella nit més fluixa amb un concert, que aquella nit havia programat els grups locals The Ajos Porros Band, Kolumna Metralla i Dementes. A banda, és habitual que la gent volti pel passeig de la Indústria, on s'instal·la una fira. Els concerts es feien en un escenari a la rotonda

FOTOGRAFIES

Albert Salamé**El butlletí de la tertúlia proscrita**

Rep al teu correu el pòdcast de La tertúlia proscrita

que hi ha a l'avinguda del Canal Industrial, perpendicular al passeig de la Indústria, de manera que tot quedava allà mateix.

Davant la rotonda de l'avinguda del Canal Industrial hi havia l'escenari de barraques. A la part posterior és on van començar a agredir els participants.

RECOMANEM

Aixequen la suspensió de sou i feina als agents acusats d'haver ajudat Puigdemont, que continuen investigats penalment

Per què van impedir el trasllat de la Dama d'Elx i callen amb les pintures de Sixena?

Conchur O Giollagain: "Les llengües minoritzades han de reforçar els seus bastions, les zones on es parlen de

La Patum és una de les festes populars més massificades del nostre país, i el 2005 ja atreia gent de tot arreu. Tres joves de Lleida, que feia ben poc que havien aparcat el cotxe i començaven a voltar per Berga, es van convertir, sense saber-ho, en els primers objectius d'una violència que va anar creixent amb el pas de les hores. Havien estat passejant entre les atraccions de la fira i van fer cap als concerts. Rere l'escenari, hi havia un grup d'unes quinze persones que tocaven la guitarra improvisadament i mantenien una actitud provocativa contra aquell que s'hi acostava. Sense percebre-hi cap amenaça, els tres lleidatans s'hi van acostar i, sense avís previ, van començar a rebre pedrades. Espantats, van fugir cap a la fira i allà van enganxar-ne un d'ells, en Joel: el van encerclar i el van apallissar al costat de l'atracció de la bruixa. "Avui dia encara no sé què va passar, només sé que ens van fotre una tonyina que Déu n'hi do", recorda ara en conversa amb aquest diari. "Potser es van fixar en nosaltres perquè els meus companys anaven una mica *punkies*, i un d'ells portava els cabells lila. No ho sé, de veritat."

veritat”

Salvador Macip: “Si no fos autista, segurament no faria totes les coses que faig”

Els plans del govern amb l'IRPF dinamiten el pacte d'investidura amb ERC

Els veïns de la zona zero de la gota freda alcen la veu: “La reconstrucció no ha acabat”

La història manipulada en una visita guiada al monestir de Sixena: “Ja hi haurien de ser”

Illa diu que no ven fum i que la Generalitat gestionarà tot l'IRPF el 2028

El van fer caure a terra i van desfermar contra ell una **pluja de cops de puny, puntades de peu i fuetades de cinturó**. Un amic seu va aconseguir de trencar el cercle i apartar-lo, i tots dos van fugir corrents mentre els cridaven que no eren de Berga i que se n'anessin. Salvats, però sense telèfon mòbil per a localitzar el tercer amic, que havia quedat enrere, van tornar-hi a buscar-lo. Van poder reunir-se tots tres, però poc després va tornar a aparèixer la mateixa colla i, aquesta vegada, qui va rebre va ser el noi que havia ajudat en Joel, a qui també van fer caure a terra i van colpejar. Després d'un bon grapat d'impactes, i per la intervenció d'unes altres persones que eren allà, els agressors el van deixar i se'n van anar. Els mossos van rebre el primer avís de la nit a les 00.28, i la trucada ja avisava que un dels de la colla dels agressors duia una navalla. Una patrulla amb sis agents va circular per la zona de la fira, però el grup agressor ja s'havia dissolt i no van veure res.

“Vam sortir d'allà acollonits i vam tornar a Lleida”, recorda en Joel, que explica que els va costar de trobar el cotxe aparcats pel nerviosisme i perquè no coneixien Berga. Un cop a casa, van anar al llit i van mirar d'oblidar aquella mala experiència. L'endemà no va veure la notícia que informava d'un assassinat i múltiples ferits de diferent consideració, i no va saber com s'havia complicat la nit fins que va rebre a casa una visita dels Mossos d'Esquadra, que volien escoltar el qui havien tingut un informe de lesions aquella nit de Patum.

Una brutalitat coordinada i metòdica

Mentrestant, a la zona de barraques ja s'havia acabat el primer concert de la nit i començava el

segon. Segons que expliquen els testimonis, aquell grup d'una quinzena de persones que havia estat buscant brega s'havia fet gros i ja eren una vintena llarga. El que no havia acabat era l'actitud. El gruix tornava a situar-se darrere l'escenari, però alguns d'ells rondaven per l'entorn de manera hostil. Fins i tot, n'hi havia un que **obria i tancava una navalla papallona amb actitud desafiant**. “El primer contacte amb ells va ser quan pujaven l'avinguda i van passar pel mig del nostre grup, donant empentes i trepitjant les coses que havíem deixat a terra”, recorda en Marçal, un jove de Sabadell que anava habitualment a la Patum. Aquell any, s'havia ajuntat una bona colla de sabadellencs, molts d'ells vinculats als moviments socials de la ciutat vallesana. Alguns ja eren a Berga de feia hores, i uns altres hi havien pujat tan bon punt havien sortit de la feina i van arribar que pràcticament ja es feia fosc.

“Va començar com una nit normal de Patum. Fas una volta, vas a la fira una mica, compres una mica de barreja, i cap al concert”, recorda en Pau, un altre integrant de la colla. El concert, diu, era força tranquil i encara no hi havia gaire gent, però de mica en mica es va anar omplint. Ell i en Marçal eren a les primeres files, però la colla de Sabadell, esfilagarsada, es repartia aquí i allà. Quan feia ben poc que havia començat la segona actuació, van veure, de lluny, com al lateral posterior de l'escenari havia començat una baralla i **algú agafava del coll el seu amic Isma**. Van córrer a socórrer-lo, però van topar amb una organització violenta que es repetiria en les múltiples agressions que se succeïrien aquella nit. Unes vuit persones havien encerclat l'Isma, que era a terra, i li propinaven una allau de trompades; i un altre grup feia una muralla per evitar que ningú pogués

ajudar-lo. Un **mètode de cercles concèntrics de la salvatgia** que, d'alguna manera, dos amics van poder trencar. I llavors, la fúria es va dirigir contra un d'aquests nois que l'havien auxiliat, en Carles. “Anaven tots a l'una a pegar algú en concret, i la resta els cobria perquè no el poguessis ajudar. I si algú ho aconseguia, era el següent de rebre”, recorda en Pau. Quan van saltar a ajudar en Carles, les plantofades van anar contra ell i en Marçal. “Vaig rebre una pluja de cops i em van picar amb un puny americà. Em van intentar tirar a terra, però vaig tenir sort i vaig poder escapar-me'n i vaig marxar carrer amunt”, diu en Marçal.

Tres dels integrants de la colla de Sabadell van quedar per parlar amb VilaWeb al casal Can Capablanca, espai de trobada dels moviments socials de la ciutat. No van voler mostrar les cares per por de represàlies dels condemnats, ja en llibertat.

Qui no va tenir tanta sort va ser en Xavi, un altre noi de la colla, que **va sortir-ne apunyalat**. Va córrer rere en Carles i en Marçal, però el van atrapar, el van acorralar i el van fer anar a terra a cops. “M’aixafaven les mans perquè no em pogués aixecar”, recorda. En un moment donat, un dels implicats va ordenar a un dels menors que tragués la navalla. “Va ser llavors quan em van fotre les punyalades, però ni me’n vaig adonar, suposo que

per l'adrenalina.” Una punyalada va anar al pòmul, però el tall no va ser profund, i una altra a l'esquena, que per sort va xocar amb la columna vertebral i va impedir que li foradés òrgans com el pulmó o el ronyó. El van rescatar dos amics, en Jordi M. –que va rebre un cop del mateix menor d'edat que havia apunyalat en Xavi– i en David, que va recollir-lo de terra. “Anava ple de sang. Li vaig treure la samarreta i li vaig posar la meva dessuadora”, rememora.

Jordi Isanta, un jove berguedà de divuit anys, era a les primeres files del concert quan la música es va interrompre pel gran enrenou que hi havia rere de l'escenari. Va aixecar el cap i va veure-hi la seva xicota de llavors i el seu germà, Josep Maria Isanta, i s'hi va llançar. Va demanar a un dels promotors de la batussa que marxessin i va clavar un cop de puny a algú que pegava el seu germà, però algú altre el va engrapar per darrere i van començar a apallissar-lo. En Josep Maria va saltar a protegir el seu germà petit, que va escapar. “Després vam marxar cap a un cantó, els altres cap a un altre i vaig perdre'l de vista. Ja no el vaig veure més”, recorda en Jordi.

Jordi Isanta recorda com van matar el seu germà al mateix punt on es feien els concerts.

Segons que detalla la sentència, els nou majors

d'edat condemnats i alguns dels menors el van envoltar i li van clavar cops de puny i puntades de peu. Va mirar d'escapar, però el van atrapar prop d'un cotxe aparcats al costat del carrer del general Manso. Quan va ser un altre cop a terra, **li van clavar tres punyalades**: una a l'esquena i dues més al cor, que li van causar la mort. Abans, encara va poder fugir per uns carrers amb l'ajuda de dos companys mentre els agressors se centraven en un amic seu, en Jordi R. . Tal com havien fet amb les altres víctimes, el van encerclar i esbatussar, i un cop a terra **van apunyal-lo al tòrax**. La navalla hauria pogut anar al pulmó o el fetge, però la fulla va xocar amb les costelles i es va salvar. Els atacants continuaven clavant-li cops, fins que la seva xicota i un altre amic van aconseguir d'enretirar-lo. Mentre l'arrossegaven, encara **el van apunyal dos cops més al gluti dret**. La seva xicota, la Laura, també va rebre, i a aquest altre amic el van empaitar i va anar a terra prop d'on havien ferit mortalment Isanta. Entre puntades de peu i cops de puny, a ell també el van intentar d'apunyal, però una noia va posar-se enmig i ho va impedir. A més, la sentència també recull que un dels menors implicats va agafar la mà al seu company per a impedir-ho.

En aquell moment, a les 00.56, segons el minutatge policíac, va arribar la primera patrulla dels Mossos d'Esquadra amb les sirenes en marxa i els agressors van fugir pels carrers. Un minut després, va arribar una altra patrulla, i després, més. La policia fou rebuda amb indignació per l'estona que havia trigat a arribar, i ells es van posar en contacte amb els serveis mèdics d'emergències per coordinar-se i donar més detalls d'on intervenir.

Qui era aquella gent?

Un dels dubtes que desperta tota aquesta història és qui era aquella vintena llarga d'individus, amb un bon grapat de menors d'edat, que van tenyir la Patum de sang amb una fúria indiscriminada. Malgrat que la violència es va dirigir contra una festa marcadament d'esquerres i independentista, ràpidament es va descartar la motivació per odi polític i es va atribuir a delinqüents comuns. Quinze dels divuit detinguts estaven empadronats a Berga, i vuit havien nascut a Catalunya. Dos més eren marroquins, un de la República Dominicana, tres equatorians, dos polonesos –que no van ser condemnats– i dos més de nacionalitat espanyola, però de fora de Catalunya.

No els vinculava un origen comú, sinó la marginalitat social i el contacte amb la delinqüència. De fet, **vuit d'ells tenien antecedents policials** per robatoris, consum i tràfic de drogues, danys a la via pública i baralles. En total, es comptaven trenta detencions prèvies. “Tothom sabia qui eren”, diu Jordi Isanta, que els defineix com a “gent problemàtica” coneguda per la delinqüència comuna.

📌 **Quan les llàgrimes apaguen el foc | Article de Francesc Ribera ‘Titot’ després de l'assassinat d'Isanta**

Un d'ells destacava per sobre de la resta. “Hi va haver un personatge que primer no hi era i s'hi va afegir més tard. Tenia els cabells grisos i tothom el va identificar”, recorda en Marçal. Parla de **Santiago Sánchez Pachón**, que en el moment dels fets tenia trenta-cinc anys i **ja havia passat per la presó**. Era un delinqüent reincident conegut per la policia, amb múltiples delictes vinculats a drogues,

furts i agressions a agents. De fet, la nit anterior havia estat detingut perquè, quan uns agents dels Mossos el van identificar per fumar un porro al carrer, van veure que tenia vigent una ordre de detenció per un delictes vinculat a les drogues a Cadis. Tot i això, va sortir en llibertat el mateix dia, unes hores abans de l'agressió grupal. Sánchez Pachón fou condemnat a 25 anys i mig de presó, molt per sota de la pena dels altres homicides, perquè li van aplicar un eximent per una alteració psíquica. No va complir tota la condemna perquè es va morir a la presó dels Lledoners el 2011, sis anys després del crim, per una sobredosi d'heroïna.

L'Isanta es mor i Berga esclata contra els Mossos

Malferit, Josep Maria Isanta va poder fugir amb l'ajuda de dos amics pel carrer del General Manso i va pujar el carrer de Lluís Millet. Anaven cap a la plaça de Viladomat, on se sol instal·lar el centre de salut durant la Patum, però no hi va arribar. Quan eren a prop, a la cruïlla amb el carrer de la Verge de la Salut, va caure desplomat. Un dels amics va córrer a cercar ajuda, i en aquell impàs va aparèixer en Marçal, de la colla de Sabadell, que havia acompanyat en Carles al centre sanitari. “Estava ferit, amb molt poca energia, estirat, sagnant. No tenia coneixements de primers auxilis, una noia li aguantava una samarreta a la ferida i jo intentava parlar amb ell perquè es mantingués conscient”, recorda. A crits, demanaven als veïns que truquessin a una ambulància, i de mica en mica va anar arribant més gent. Finalment, una ambulància se'l va endur a l'hospital de Berga, on se'n va registrar la mort a la 1.42.

Isanta es va desplomar al carrer de Lluís Millet, a la cruïlla amb el carrer de la Verge de la Salut. Allà on va caure, una placa el recorda.

“Recordo quan van sortir a dir que s’havia mort. Aquells crits els recordaré tota la vida, és el que m’ha quedat més”, diu en David, que a la sala d’espera de l’hospital va coincidir amb familiars i amics d’Isanta. Aquell hospital es va anar omplint de ferits i acompanyants que, com podien, hi anaven arribant. Dies més tard va ser molt polèmic el conflicte entre en Marçal, que havia carregat la furgoneta de ferits, i uns mossos que feien un control d’alcoholèmia i que el van aturar a mig camí fins a l’hospital. “Portava la samarreta plena de sang, era molt fàcil veure que estava ferit. Li vaig dir al policia que anàvem a l’hospital pel que havia passat, però va treure l’aparell per fer el control i em va contestar que seria un momentet”, explica en Marçal, que recorda amb especial ràbia aquella expressió. El van fer baixar del vehicle i el van fer bufar. “No sé si vaig donar positiu o no, però en qualsevol cas em va dir que continués i vaig arribar a l’hospital”, diu.

Dies més tard, la consellera d’Interior, **Montserrat Tura**, va comparèixer al parlament per donar explicacions de tota l’operació dels Mossos

d'Esquadra –molt criticada– i es va referir específicament a l'episodi del control d'alcoholèmia. “Sé que s'ha dit que alguns ferits que anaven a l'hospital els van aturar per fer controls d'alcoholèmia. I en realitat els controls d'alcoholèmia van esdevenir controls de tancament de la ciutat, per tal que els agressors no poguessin fugir. I els controls requereixen, efectivament, poder mirar qui hi ha a dintre i si algú correspon o no correspon a la descripció.”

La compareixença de Tura volia donar resposta a una indignació molt gran a Berga pel paper dels Mossos d'Esquadra, que es va considerar que no havien estat a l'altura de les circumstàncies. “Va ser una negligència. No és que no fessin res, és que no hi eren. Ni a l'hospital de campanya, on són sempre, tampoc no hi eren”, diu Jordi Isanta. L'endemà de l'assassinat es van suspendre els actes de la Patum, però diumenge es van reprendre amb la Patum de lluïment i Patum completa. La plaça de Sant Pere es va omplir de crespons negres, i les autoritats, amb el president **Pasqual Maragall** al capdavant, van ser xiulades mentre es mostraven pancartes amb el lema “Mossos, on éreu?”. La pressió també es va adreçar als jutjats perquè no deixessin en llibertat els detinguts, i l'enterrament, dos dies després, es va convertir en una catarsi de la indignació col·lectiva.

 La redacció de VilaWeb del 2005 va seguir la indignació popular d'aquells dies amb un bloc titulat “Els fets de Berga”

“Recordo molt bé en Josep Maria Isanta, com recordo tots els assassinats que vaig viure com a responsable d'Interior. Un funcionament perfecte

de la policia hauria de fer que no hi hagués assassinats, però en el món real, malauradament, passen coses”, contesta Tura a la petició de valoracions que li fa VilaWeb. Recorda que va ser molt transparent amb l'actuació policíaca, molt més que amb alguns altres casos d'assassinats, i que al parlament va arribar a donar el minutatge policíac. En aquella compareixença va negar cap deixadesa de funcions dels Mossos i va destacar la ràpida intervenció a l'hora de detenir els implicats. A més, va apuntar a la responsabilitat dels organitzadors de la festa perquè no formava part del programa oficial i no havien previst assistència sanitària ni servei d'ordre en coordinació amb la policia. De fet, va criticar que els grups organitzadors haguessin criticat la presència policíaca en el passat.

A l'hora de parlar del món associatiu de Berga, Tura va aixecar molta polseguera amb la següent frase: “Crida certament l'atenció [...] el fet que en **una ciutat que té poc més de 16.000 habitants hi hagi 4 centres d'ideologia anarquista i 3 d'ideologia independentista radical**. És a dir, 7 centres des dels quals alguns dels seus membres – alguns, intentaré sempre dir “alguns” i no generalitzar– han demostrat actituds radicals, i han actuat conjuntament [...] amb aquests sectors que tenen altres interessos per estar en contra de la policia i que **han participat en aquesta agressió** quan es tracta de desprestigiar el cos de la policia de la Generalitat i també altres institucions públiques, com pot ser el mateix ajuntament d'aquella població.”

“Ens va indignar moltíssim”, diu ara Jordi Isanta, que hi veu un to despectiu i culpabilitzador de les víctimes per l'agressió. En declaracions a VilaWeb, Tura ho limita a una “anàlisi de context” i defensa

que parlava d'estadística. “No volia ser despectiva en cap moment. Es descrivia un context i es descrivien uns convocants d'una Patum alternativa que no constava en el programa oficial”, diu.

Anys més tard, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va condemnar el Departament d'Interior a **pagar 110.475 euros a la família de Josep Maria Isanta** perquè va considerar que hi havia hagut errors del dispositiu policíac i dels serveis telefònics d'emergències que van afavorir el crim. Tura va criticar llavors la sentència, i manté ara la crítica perquè diu que no recull el paper de la Junta de Seguretat ni té en compte la policia local o la responsabilitat dels organitzadors. Així i tot, diu que celebra que finalment servís perquè Interior pogués pagar la responsabilitat patrimonial que reclamava la família.

El pare d'Isanta va fer un bust del seu fill mort, que va col·locar a la rotonda on es feien els concerts pel desè aniversari de l'assassinat.

Una jutgessa controvertida

Com que entre els detinguts hi havia menors d'edat i majors d'edat, els fets es van haver de jutjar dues vegades. La primera condemna que va

arribar va ser la dels menors: sis van ser condemnats per la mort d'Isanta, i un altre per desordres públics, per haver participat en l'aldarull però no en l'homicidi. Els menors de setze anys en el moment dels fets van ser condemnats a tres anys d'internament i dos més de llibertat vigilada, i els majors de setze, a set anys d'internament i tres de llibertat vigilada.

El judici a la resta d'acusats va començar un any més tard, dos anys després dels fets, i va estar especialment marcat pel paper de la jutgessa, **Ana Ingelmo**, que va mostrar un caràcter inflexible i dur, tant amb els acusats com amb les víctimes i els testimonis. Ingelmo ja havia fet sentències polèmiques, com una del 1997 per la violació d'un home a la seva esposa, condemnat a dos anys de presó i no a deu, com demanava el fiscal, perquè eren un matrimoni. O una altra per la violació a una noia de tretze anys per part d'un policia local, que també va merèixer un càstig menor (sis anys de presó) perquè la víctima "presentava un cert comportament llibertí" i perquè el policia no va disparar la pistola amb la qual la va amenaçar.

Ja de bon començament, es va convertir en la protagonista del judici als assassins d'Isanta quan va dir a un testimoni –en David, de la colla de Sabadell– que havia de declarar en castellà, i **no en català**. "Vaig demanar de declarar abans perquè tenia un bitllet d'avió i em va dir que no podia parlar en català perquè hi havia acusats que no ho entendrien", rememora. La jutgessa li va oferir de declarar un altre dia amb un intèrpret, però en David va acabar declarant en castellà per no perdre els bitllets. "No em vaig poder expressar tan bé com hauria volgut", lamenta. Per aquells fets, l'Associació de Juristes en Defensa de la Llengua Pròpia va denunciar la jutgessa, però el

Consell General del Poder Judicial la va avalar i va dir que no era una falta de desconsideració al testimoni. Més tard, en el mateix judici, Ingelmo va menystenir les amenaces a alguns testimonis rebudes per part de familiars dels acusats: els va dir que allò no formava part dels fets jutjats i que presentessin una denúncia a la policia.

Un record difícil

Enguany, dues dècades després de l'assassinat d'Isanta, Berga ha previst actes d'homenatge al jove. L'espai dels concerts passarà a dir-se **Barraques de Patum Josep Maria Isanta** i avui s'inaugurarà un mural de l'artista Roc Black Block amb el rostre del jove berguedà. A més, divendres es repetirà pràcticament el mateix concert d'aquella nit, amb The Ajos Porros Band, Kolumna Metralla i els berguedans Esperit de Vi, en compte de Dementes. “Qui el va conèixer, el recordarà sempre amb un somriure a la boca. Tot el que podia, t'ho donava”, diu Jordi Isanta del seu germà, que descriu com algú “molt intel·ligent, curiós i humil”.

Isanta explica que, amb el pas dels anys, si bé ho recorda amb dolor, ha tancat ferides per mirar endavant. No ha deixat de participar en la Patum, i de fet ara és el cap de colla dels Nans Nous, una de les comparses de la festa, en què també participava el seu germà. Tanmateix, algunes altres víctimes que han parlat amb VilaWeb per a reconstruir aquesta història expliquen que els han quedat seqüeles psicològiques compatibles amb un trastorn d'estrès posttraumàtic. Alguns han evitat durant anys les aglomeracions, i de fet n'hi ha que no han tornat més a Berga.

A Jordi Isanta, una de les coses que més li costen

és coincidir amb alguns dels condemnats a Berga, perquè hi van tornar quan van sortir en llibertat. “Quan vas a comprar el pa i te’ls trobes, et fa molta gràcia. Cagondeu. Ells fan vida normal, tenen família i feina, i el meu germà no tornarà mai més. És el que realment sap greu”, diu.

Per un euro i poc la setmana pots...

llegir VilaWeb el vespre abans, comentar els articles i discutir-los amb els altres subscriptors, escoltar tot el diari en àudio, navegar sense anuncis i més.

O, més important, fer possible un diari independent, de qualitat, rigorós, compromès i nacional català.

Necessari.

per només

75€

l'any

BERGA

LA PATUM

13 COMENTARIS

COMENTEU

